

at mit Ændringsforslag er bedre end den højtærede Justitsministers, men da han har opfordret mig til at tage det tilbage, skal jeg føje ham deri, og jeg tager det herved tilbage, idet jeg anerkender, at den Ændring, som nu efter al Sandsynlighed vil blive vedtagen, er en Ændring til det betydelig bedre, og idet jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han har taget Hensyn til, hvad jeg i den Henseende har forebragt. Jeg skal altsaa tillade mig at tage mit Ændringsforslag tilbage.

Formanden: Det af Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds stillede Ændringsforslag er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Staaing: Den højtærede Minister udtalte, at han ansaa det Forslag, jeg havde stillet under Nr. 1, for u hensigtsmæssigt, og han mente, at det var bedre, at det var de to nærmeste af Slægtningene, der endelig kunde afgive den af mig foreslaaede Erklæring. Det vil kun blive forholdsvis faa Tilfælde af denne Art, der ville opstaa. At Arvingerne blive splidagtige, naar et Menneske er død, er ikke ualmindeligt, saa om der skulde være en Grund mere eller mindre dertil, har ikke saa meget at sige. Men i øvrigt vil det neppe komme til at spille nogen væsentlig Rølle. I al Almindelighed vil det i Praksis forme sig saadan, at naar en Mand er død, vil Konen, Sønnen eller Datteren, der har omgaaedes den afdøde, kunne afgive denne Erklæring, for saa vidt den afdøde har fremsat Ønske om efter Døden at blive brændt. I Almindelighed vil der i Praksis ikke ske alle de uheldige Ting, som den højtærede Justitsminister pegede paa. Jeg tror derfor, at der ikke er noget u hensigtsmæssigt i Forslaget, saa længe vi skulle beholde den meget stærke Omsorg for at have særlig mange Bevisligheder ved Foretagelse af Ligbrænding i Mod sætning til den gamle Begravelsesmaade.

Den højtærede Justitsminister sagde, at naar man ophæver Testamentsformen for Tilkendegivelsen og i Stedet forlanger, at Folk skulle udfylde en Blanket, maa det være let for Ligbrændingsforeningerne at forme deres Blanketter saaledes, at de indeholde en Erklæring til Underskrift af Vidner. Det rummer dog nogle Vanskeligheder. Indmeldelse i en Forening betinges af, at der indbetales nogle Penge til Foreningen, og at man indsender sin

Begæring om Optagelse, men naar man bibeholder Formen med de to Vitterlighedsvidner, der skulle afgive Skøn om, hvorvidt Manden, der afgiver Tilkendegivelsen, er ved sin Fornufts fulde Brug, kunne disse ikke være vildt fremmede Folk. Vedkommende skal altsaa rundt med Attesten til Folk, der kende ham, for at faa deres Underskrift. Foreningen som saadan kan i Almindelighed ikke ordne dette Forhold. Jeg synes fremdeles, at den Omstændighed, at vedkommende Mand eller Kone har meldt sig ind i en Ligbrændingsforening, maa være en tilstrækkelig Tilkendegivelse af, at det er deres Mening, at Ligbrænding skal foretages efter deres Død, og jeg kan ikke se, at fordi den Formalitet, det her drejer sig om med Tilvejebringelsen af Vitterlighedsvidner, muligvis ikke er opfyldt paa Grund af, at Døden er indtraadt hurtigere end ventet, skulde det være nok til, at afdødes Villie ikke maatte opfyldes.

Med Hensyn til mit tredje Ændringsforslag sagde den højtærede Justitsminister, at han var betænkelig ved at gaa bort fra, at Embedslægen skulde udstede Dødsattesten. Jeg gør opmærksom paa, at det, som jeg tilsigter ved dette Ændringsforslag, er at lette Formaliteterne. I Øjeblikket kræver Lovens § 3; at der skal udstedes en Dødsattest af Embedslægen, og at der skal foreligge Erklæring fra samme Læge og Erklæring fra den Læge, der eventuelt har behandlet den afdøde. Der skal altsaa foreligge et dobbelt Sæt Dødsattester for alle, der ønske sig underkastede Ligbrænding, hvad enten de ere døde under mistænkelige Omstændigheder eller ikke. Det er dette, jeg ønsker at faa ophævet. Det forekommer mig, at naar et Menneske dør under normale Forhold efter forudgaaende Sygdom, maa den behandlende Læge være den nærmeste og mest kyndige til at udstede Dødsattesten og den Erklæring, som ogsaa jeg foreslaar. Nødvendigt er det utvivlsomt ikke i alle Tilfælde at tilkalde Embedslægen. Men jeg aabner i de øvrige Dele af Stykket samme Vej, som nu bestaar, til at faa Embedserklæring og Politierklæring vedrørende alle Dødsfald, som indtræde pludseligt, eller hvor der tilsyneladende foreligger Selvmord, men lige saa godt kan foreligge en Forbrydelse. Denne Paragraf kommer derfor ikke i Modstrid med det Hensyn, der maa tages til formodede Giftmord. Men jeg gør opmærksom paa, at man i Almindelighed overdriver Betydningen af disse Optravninger